

YÖRÜNGEMİZİN TESPİTİ

Nureddin Yıldız'ın "Dünya Nasıl Dönüyor?" (33.) dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kıymetli kardeşlerim,

“İslam bundan böyle ayağa kalkamaz. Bundan sonra dünya düzeni Avrupalılar'ın, Amerikalılar'ın istediği şekilde yürür. İslam'ın politika olarak dünya hâkimiyetini tekrar konuşma gereği yok. Şükürümüzü bilelim. Haccımızı yapıyoruz, namazımızı kılıyoruz, camilerimizi kapatan da yok...” diyenlerimiz olabiliyor. Maazallah.

Burada sanki biz Allah'ın kitabını onun emrettiği gibi yaşadık, sanki biz Müslümanlığımızın hakkını verdik de şu dönen dünyada Müslüman olarak bizim hakkımız verilmedi gibi bir itiraz varsa zihinlerimizde, bunun yersiz olduğunu bilmemiz gerekir. Böyle bir hakkımız yani İslam'ın yaşayanları olduğumuz ve içini yüzde yüz doldurduğumuz hâlde “Biz zulüm görüyoruz, ashab-ı kiram gibi Müslümanlık yaşıyorduk da bunlar başımıza nerden geldi” gibi algılıyorsak bu yanlıştır. Böyle bir hakkaniyetlik söz konusu değildir.

Ama bugün bir örnek üzerinden dinimizi ne kadar yaşadığımızı ele almak istiyorum. İnşallah islah etmek, daha iyisine koşmak için Rabbim bunu bana da size de bütün mümin kardeşlerime de vesile kılar, böyle umut ediyorum, Rabbimden böyle niyaz ediyorum.

Çok ince bir çizgide kendime bir soru soruyorum, siz de kendinize sorunuz: Kur'an'ımızın bir sözü bir kere söylemesiyle beş kere söylemesi benim iman etmem, onu doğrulamam ve uygulamam arasında etki farkı yapıyor mu?

Allah Teâlâ, ana-babamızın bizden 'uf' sözünü bile duymamasını emrediyor.

فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ

“Onlara 'of' bile demeyeceksiniz.” Bu İsra suresinde bir ayettir. Kur'an'da bir kere geçiyor. Ben Kur'an'a iman etmiş bir mümin olarak bunu İsra suresinde bir kere duydum. Bu bende bir etki yaptı. Bu etkiyi ölçelim. Yani ben anama babama 'of' demem. Niye demem? Allah bunu demeyin dedi. Acaba bu başka surelerde de üç-beş defa geçseydi ben bunu uygularken “Kur'an ısrarla emrediyor” diye farklı mı hissedecektim? Mesela; namaz dinin direğidir. Kur'an'da onlarca ayet var; namazı emrediyor. Bu tek bir ayet olsaydı namaz gevşeyecek miydi bende? Bu soruyu derleyip toparlayıp düğümleyerek soralım: Kur'an'ın bir ayeti yetiyor mu bana?

Açık bir şekilde bir şeyi emir buyurması yetiyor mu Kur'an'ın? Rabbimin Kur'an'daki bir emri kaçınıcı seferde kulağımdan beynime geliyor? Bunu Kur'an'ın on kere söylemesi gerekiyor mu? Cuma hutbesinde veya başka yerde bir ayeti “Allah buyuruyor ki...” diye dinleyince ben, vicdanım, mümin kimliğim, mümin kalbimi sahip olarak tutan bedenim hareketleniyor mu?

Allah Teâlâ'nın bir ayeti, iman etmek bakımından bütün ayetleriyle aynı. Çünkü biz Kur'an'ın, Kur'an'ımızın herhangi bir ayetini ikinci sınıf ayet olarak görmüyoruz. Fatihâ'nın birinci ayetinden مِنَ الْجَنَّةِ وَالنَّاسِ'a kadar olanlar Allah'ın ayetleridir; yüzde yüz aynı hükmü, aynı inceliği taşıyor.

Bu hususu yani Kur'an'ın bir ayetinin beni ne kadar ayağa kaldırdığını dinledikten sonra uyukum ne kadar kaçıyor? Bunu Rabbimizin huzurunda bir muhasebeye tâbi tutulmadan yani hesap gününe gitmeden önce hesap edeceğimiz bir pratik olarak Şura suresinin on üçüncü ayetinin ilk bölümünde göreceğiz.

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ وَمُوسَى وَعِيسَى أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ وَلَا تَتَفَرَّقُوا فِيهِ

Biz bu ayeti bir kere duymak, Kur'an'da bir kere zikredilmesi bakımından bile ele alınca ne hâle geleceğiz? Kaldı ki bu ayeti başka manalarda veya benzer manada destekleyen pek çok ayet var Kur'an-ı Kerim'de.

شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ

“Allah size kanun olarak bir din getirdi.”

مَا وَصَّى بِهِ نُوحًا

“Bu Nuh peygambere de Allah'ın vasiyet ettiği şeydir.”

وَالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ

“Sana indirdiğimiz Kur'an'ın özü de budur.”

وَمَا وَصَّيْنَا بِهِ إِبْرَاهِيمَ

“İbrahim'e de bunu vasiyet ettik.”

وَمُوسَى

“Musa'ya da”

وَعِيسَى

“İsa'ya da.”

Nuh, Muhammed, İbrahim, Musa ve İsa –aleyhimusselam. Beş isim. Bunların beşine vasiyetimiz, شَرَعَ لَكُمْ مِنَ الدِّينِ “size indirdiğimiz dindir.” Bunlar ulu'l-azm peygamberlerin isimleridir. Yüz yirmi dört bin peygamberin içinden yirmi beşi Kur'an-ı Kerim'in öne çıkardığı büyük peygamberlerdir. Bu yirmi beş peygamberden beşini de Allah, “ulu'l-azm” (en büyükler) olarak öne çıkarmıştır.

Size din koyduk, diyor Allah. Bu dini daha önce Nuh'a da verdik, İbrahim'e de verdik, Musa'ya, İsa'ya da verdik. Dolayısıyla Allah, yeryüzüne peygamber olarak gönderdiği en büyük peygamberlerden en aşağıya kadar temel dini aynı koymuş demek ki. Size din olarak ne koyduysak, hangi kanunu koyduysak; İbrahim, Musa, İsa, Nuh -onlara- da onu koyduk. Muhammed aleyhisselamını ise zaten Kur'an'dan okuyorsunuz.

Ayet devam ediyor:

أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ

“Dini ayağa kaldıracaksınız.” Dindar olacaksınız değil; dini ayağa kaldıracaksınız. Bitmedi:

وَلَا تَنفَرُوا فِيهِ

“Din konusunda firkalaşmayacaksınız.”

İslam, ayağa kaldırılacak bir dindir. Ve Allah’ın beş ulu’l-azm peygamberden, dolayısıyla bütün semavî dinlerini kendisine emanet ettiği peygamberlerinden istediği şey dini yaşamak ve dinde firkalaşmamaktır.

Topluca baktığımız zaman: Allah size din koymuştur. Daha önce Nuh’a vasiyet ettiğimiz, şimdi Muhammed’e -aleyhisselam- de emrettiğimiz, İbrahim’e, Musa’ya ve İsa’ya vasiyet ettiğimiz din budur: Dini ayağa kaldıracaksınız. Yani din sizin hayat yapınız olacak. Ve dinde firkalaşmayacaksınız.

Kardeşlerim,

Müslüman’ız, Allah’ın mülkünde neden eziliyoruz? Bir sürü de haccettiğimiz, namaz kıldığımız, gece zikrine kalktığımız hâlde... Allah, Müslümanlığı sadece senin yaşaman olarak değil, aynı zamanda yaşatman, hayatın oksijeni hâline getirmen olarak istiyor. أَنْ أَقِيمُوا الدِّينَ “Dini ayağa kaldırın, ikame edin!” Ve وَلَا تَنفَرُوا فِيهِ “Dinde tartışmayacaksınız, firkalaşmayacaksınız, bölünmeyeceksiniz!”

Bir vakıf-dernek, senetle, bir tüzükle kuruluyor. Yapacağı işleri sayıyor: Bir; Müslüman gençlik yetiştirmek. İki; zekât dağıtmak. Üç; Filistin’e yardım göndermek. Dört; cuma namazlarına gitmek. Beş; okullara din dersi takviyesi yapmak... Hâlbuki Allah’ın, ulu’l-azm peygamberleri başta olmak üzere kullarından istediği şey: Derneğin tüzüğünde müminleri, dindarları parçalamama maddesi olması gerekiyor.

Kaç öğrenci geldiğinden beri “ben ümmet-i Muhammed’denim” diyor kaç da senden oldu? Senin verdiğin burslar, ümmet-i Muhammed’in hacmini mi büyüttü, genişletti, küfrü ürküttü yoksa senin cemaatini-grubunu mu büyüttü? Allah’ın ulu’l-azm peygamberleri başta olmak üzere müminlerden beklediği şey, “size din olarak getirdiğimiz” dediği Allah’ın, “dini ayağa kaldırmak, parçalanmamaktır.”

“Kimlerdensin?” sorusuna “Resûlullah aleyhissalatu vesselamın mezhebindenim, Ebu Hanife’nin de medresesinde duruyorum” demeliydik, bunu söylerken de gözümüz yaşarmalıydı. Hangi gruba bağlısın diye sorulduğunda ise bu sorudan hayâ etmeliydik.

Bir hatıram, bu dersleri yapmaya bizi sevk eden hissiyatımdan biridir. Bir gün Mahmut Sarıca - Allah rahmet eylesin- umreye gelmişti, ben de onu Medine-i Münevvere’ye götürmüştüm. Ravza-i Mutahhara’nın hemen arkasında, Ashab-ı Suffa’nın yeri diye bilinen kırk-elli metre kare kadar bir bölge var. Orada beraber Kur’an okuduk. Kur’an’dan sonra da bir iki hatıramızı konuştuk. Türkiye’den gelen hacılardan biri kıyafetimden, onu da sakalından, takkesinden süzdü: “Siz Arap mısınız?” dedi. “Yok, biz Türkiye’deniz” dedik. “Türkçe sordum... doğru ya...” dedi.

“Hoca mısınız?” dedi. Ben de “Bu hoca efendidir” deyip Mahmut Sarıca’yı gösterdim. Dedi ki adam: “Bize diyorlar ki: Bu Harem-i Şerif’teki yani Ravza-i Mutahhara’daki imam Vahhabi’dir, namazlarınızı iade edin. Burada namaz olmaz. Ne dersin?” Hoca efendi Karadenizli, yaşlı bir zattı. ‘Çek git buradan’ der gibi eliyle işaret etti. Adam da ters bir hocaya rastladığını düşündü herhâlde ki gitti.

“Hocam adama cevap verseydiniz...” dedim. “Burası uygun bir yer değil. O bana başka yerde sorsa cevap veririm” dedi. Baktım, çok gergin. Sonra şöyle anlattı: “1965 yılında hocamla biz hacca geldik.”

Âşikkutlu hem onun hem babamın hocası. Türkiye’de kıraat ilminin ilk insanlarından biriydi, Allah ona rahmet eylesin. Cumhuriyet döneminin Kur’an’ı ayakta tutan isimlerinden biri. Yeryüzünde dolaşan insan kılıklı bir melekti. “Yine Ravza-i Mutahhara’nın önünde otururken yine bir Türk geldi, hoca efendiye böyle bir soru sordu. Biz de genç talebeler olduğumuz için sessiz sedasız hoca efendiye dinliyoruz.

Hoca efendi, burada namazlar olmuyormuş... Namazları iade edeceğiz...” Bakınız, hoca efendi *وَلَا تَتَّقُوا فِيهِ* ayetini nasıl anlamış. Demiş ki: “Efendi, kıyamete kadar kalacak bir dinin, namaz gibi mühim bir ibadeti artık Resûlullah’ın kabrinin yanında da olmuyorsa İslam kalktı demektir. Sen ne biçim Müslüman’sın. Resûlullah burada sesimizi duyuyor ve sen onun yanında, ‘namazlarımız olmuyor artık’ diyorsun. Eğer Ravza-i Mutahhara’da da namaz olmuyorsa bu dünyadan namaz da kalktı, din de kalktı demektir.”

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem kabrinin yanı başında birbirimizi namazı olmamakla itham ettiğimiz bir dünyada, Allah’tan Yahudi’ye karşı zafer istiyoruz. Vahhabiliği müdafaa edecek hâlimiz yok. Ben hiçbir şeyi müdafaa edemiyorum da Vahhabiliği niye müdafaa edeyim! Vahhabilik diye bir din mi var? **Parçalanmadan ayakta duran şeriattır. Parçalandığı zaman kim olursan ol, Allah’ın rahmeti inmiyor demektir.**

Şimdi bunları bir de Enam suresinin 159. ayetinde dinleyelim:

إِنَّ الَّذِينَ فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا أَلَسَتْ مِنْهُمْ فِي شَيْءٍ إِنَّمَا أَمْرُهُمْ إِلَى اللَّهِ ثُمَّ يُنَبِّئُهُمْ بِمَا كَانُوا يَفْعَلُونَ

“Dinlerinde fırkalaşanlar ve dine kendilerine göre şekil verenler... ey Peygamber! Sen onları yok say. Onların hesabı Allah’a kaldı. Sonra Allah onlara yaptıklarının ne olduğunu haber verecektir.” Sanki Şura suresinin 13. ayetinin tefsiri gibi.

Hanefî mezhebinin Şafiî mezhebini, Şafiî mezhebinin Malikî mezhebini, Malikî mezhebinin Hanbelî mezhebini reddetmesi midir? Hayır. Bu mezheplerin başları, asılları hiçbir zaman birbirlerini ikinci sınıf Müslüman görmemişlerdir. Aynı okulun a-b-c-d sınıfının talebeleri olmuşlardır; okul diploması aynı. Otuz kişilik bir sınıfa ‘a sınıfı’ denmiş, yirmi kişilik sınıfa ‘b sınıfı’ denmiş, öbür yirmi kişilik sınıfa ‘c sınıfı’ denmiş; sonuçta verdikleri diploma aynı olmuş.

Şimdi cahil cühelanın eline düşüldüğü için “Şafiî’nin arkasında namazım oluyor mu?” diyorlar. O isimler kendi arkaları için böyle bir şey demediler. Çünkü kendilerini din olarak görmediler, dinin talebeleri olarak gördüler. Bize de “bizim dinimizdensiniz” demediler; “hepimiz müminiz” dediler. Hiç kimse Ebu Hanife’yi ve sonrasında onun çocukları durumunda olan fukahayı, Ebu Hasan el-Eşarî’yi, İmam Maturidî’yi fitnesine alet etmemelidir.

Maturidîlik ve Eşarîlik, Abbasi saraylarında türemiş fitne fesada karşı hareketlenmenin adıdır. Camideki Müslümanlar’ı grup grup bölmenin adı değildir. Saz çalan serseri, Bağdat sokaklarını işgal etmiş fitneci, fesatçılara karşı orijinal Müslümanlık manasında Eşarîlik sivrilmiştir. Ashab-ı kiramı daha iyi anlama olarak.

Buradan iki sonuca çıkıyoruz.

Birincisi: Allah'ın bütün peygamberlerine emri, dini ayağa kaldırmak ve parçalanmamaktır. O zaman bizim Müslüman olarak, fert olarak, bir dernek olarak, bir vakıf olarak vazifemiz dinimizi yaşamak ve parçalanmamaya yönelik yatırım yapmaktır. Benim on yıllık, yirmi yıllık vakıf çalışmam parçalanmayı milyonda bir oranında bile artırıyorsa ben bütün peygamberlere verilmiş talimat çizgisinde değilim demektir. Edebiyat yaparak herhangi bir şekilde melekleri kandıramayız.

Buharî'nin ve diğer pek çok muhaddisin rivayet ettiği bir hadis-i şerifi sizinle beraber düşünmek istiyorum. Yörüngemiz nerede olmalıydı bizim, ümmet-i Muhammed olarak tek ve parçalanmamış olmak ne demektir? Kâbe'yi tavaf ettiğimiz hâlet-i ruhiyemiz yüreğimizde hep canlı olmalıydı, cümlesini nasıl yorumlayacağımızı Buharî'nin 5060. hadis-i şerifinden anlayalım.

Ashab-ı kiramın gençlerinden Cündeb ibni Abdillâh radiyallahu anh rivayet ediyor.

إِقْرُوا الْقُرْآنَ مَا تَلَفْتُمْ قُلُوبِكُمْ فَإِذَا اخْتَلَفْتُمْ فَاقْرَأُوا عَنْهُ

“Kalbinizde tartışma oluşuncaya kadar Kur'an okuyun.” Kalbinizde yani zihninizde okuduğunuz ayetlerden farklı parazit şeyler çıkınca, فَاقْرَأُوا عَنْهُ “Bırakın, okumayın.”

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sözü. Sahih ve sarîh hadis-i şerif.

Sevgili kardeşlerim,

Rabbimizin huzuruna çıkacağız. بَلِّغُوا عَنِّي diye Efendimiz'in emri var. Ben tebliğimi yaptım. Kıyamet günü bu sözden dolayı ağzıma gem vurulsun istemiyorum. Duydunuz. “Kalplerinizde sorun oluşmadığı sürece Kur'an'ı okuyun. Eğer bir sorun çıkmaya başladıysa kalkın, daha okumayın.” İhtilafa girince daha Kur'an da okumayın.

Allah, الرَّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ buyuruyor. “Aile düzeninde erkekler kadınlardan üstün olacak.” Sen bu ayeti zemininden kaydırmak için Kur'an'dan başka ayetler getiriyorsun. “Bak, bunlar hep kadınları öven ayetler!” Ayeti ayetle çürütmeye çalışıyorsun. Peygamber aleyhisselam bir ayette zihnin karıştıysa sana, “Kapat, okuma Kur'an'ı” diyor. Bir ümmet, birbirini çürütmek, derneklerini, vakıflarını ezmek için Kur'an ayetlerini birbirine karşı mermi gibi kullandığı zaman bizim yörüngemiz ashab-ı kiramın, Ebu Bekir radiyallahu anhinin yörüngesinde midir acaba?

Kardeşlerim,

Bir: Âlim olmayan, Kur'an'ı kaynak olarak kullanmamalıdır. Yahu şu Kur'an'ımızı -ezberden vazgeçtim- oku dediğin zaman normal bir hafızın iki dakikada okuduğu sayfayı yirmi dakikada okuyamıyor, Kur'an-ı Kerim'i gazete haberi okur gibi bile okuyamıyor ama filan sureden 'belgeler' getiriyor. Sıkıştı mı da “Araplar'a mı indi sadece bu Kur'an, biz anlamayacak mıyız?” diyor. Anlamıyorsun ki! Anlayandan anladığını zannediyorsun. Dilini çözemediğin bu Kur'an'ın dinini nasıl çözeceksin? Kur'an'ın dili yok dini var, diye bir şey olur mu? Âlim insan, o da ödü patlayarak, Rabbinin huzurunda hesabını vereceğini bilerek, tir tir titreyerek Kur'an'dan bir şey çıkarabilir.

Şeriatımızın ağırlıklı bölümü -itikadımız- Kur'an'dan alınmadır. Ama şeriatımızın muamelat bölümü hadis-i şeriflerdendir. Peygamber aleyhisselatu vesselamın pratiği olduğu için İslam, hadis eksensidir. Şu hâle bakınız, bu ne rezilliktir ki hadis-i şeriflerin gereksizliği için insanların yaptığı iddia, kırdığı pot ve çanağa karşı Kur'an ayetleri kullanılıyor. Ve sonra Allah'ın rahmetini ve bereketini talep ediyoruz. Hayır, Müslümanlar Kur'an ayetlerini okumasınlar, demiyoruz. İlimden istifade etmesinler, demiyoruz. Felsefelerine, beşerî ve indî görüşlerine payanda olarak Kur'an ayetlerini kullanmamalıdır. Yoksa Kur'an'ımızı kendi elimizle tahrif etmiş oluruz –maazallah.

İki: Hadis-i şerif Tirmizî'de ve diğer hadis kitaplarında دَعُ مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ “Şüphe veren şeyi bırak, kalbinin rahat ettiği şeye bak!” diyor. Yani tartışmalı konulardan uzak dur. Peygamber nasihatı bu. Ümmet olarak, Yahudi başımızda ortak düşman, fakirlik başımızın belası, topraklarımızın işgali ortak sorunumuz, ibadet zafiyetimiz başka bir sorun, neslimiz, gelecek kuşaklarımızın elimizden

gitmesi... Bu kadar ortak sorunumuz varken sen hangi tarikattasın, hangi vakıftasın, hangi cemaattesin, hangi mezheptesin... Bunları konuşmaya nasıl vakit bulur Müslümanlar!

Müslüman'ın ortak siyaseti ve karakteri مَا يَرِيكَ إِلَى مَا لَا يَرِيكَ değil mi? Kalbine huzur vermeyen şey... Müslümanlar'ın kan akan yaralarıyla uğraşmak hoşuna mı gidiyor? Bundan huzur buluyorum diyorsan o ayrı mesele.

Üç: Rabbimiz وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا buyuruyor. Âli İmran suresinin 103. ayeti. وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا “Allah’ın ipine topluca sarılın!” Şeriatın ekseninde toplanın, Kur'an'ın ekseninde toplanın demek. أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَآتُوا الزَّكَاةَ “Namaz kılın, zekât verin” de Allah’ın emridir.

Kardeşlerim,

Vakıflara, şeyh efendilere, ders okutan ulemaya, “biz Şafii fıkhı okuruz, Hanefilerinki sağlam değil. O mezhebin delili yok, bizim mezhebimiz güçlü” diyerek yetiştirdiği talebeyi öbür mezhebi zaafa düşürerek yetiştiren, kendi mezhebinde yetiştirmedikçe yetişmemiş kabul eden anlayışa soruyorum: “Namaz kılın” sözü, caminin önünden geçerken ayakta saygı duruşuna geçin demek midir? Yok, namaz kılacaksınız. Bu “namaz kılın” sözü fantezi olabilir mi? Namazı dert etmemiş bir vakıf, bir tarikat, bir mezhep, bir Müslüman olabilir mi?

“Allah’ın kitabına sarılın” emri sosyolojik bir nasihat midir? Siyasî bir öğüt müdür? “Namaz kılın” diyen Allah’ın, -azze ve celle- “Allah’ın ipine sarılın” dediği aynı potansiyelli bir emir değil midir? O zaman talebeler olarak biz ne kadar namaza kalktığımızı, namaz kıldığımızı muhasebe ettiğimiz gibi aynı Kur'an'ın öbür sayfasında “Allah’ın ipine sarılmış olun” ayetindeki emri ne kadar uyguladığımızı da araştırmadıkça Kur'an ümmeti olmamız tartışma götürür. Niye namazın üzerinde bu kadar duruyorsun? Çünkü Allah’ın emri. “Allah’ın ipine sarılın” da Allah’ın emri.

Camiler boş olduğu sürece cami çok diye seviniyor muyuz? Bu şehirde yirmi tane cami var ama sabah namazında iki kişi var. Çok cami var diye mutlu oluyor muyuz? Bu kadar cami var, camide kimse yok. “Allah’ın ipine sınıksız sarılın” emri, hafızların bile bir araya gelmesini sağlamadıktan sonra boş cami gibi boşlukta kalmış demektir.

Yahudi’ye lanet ederek kendimizi temizleyemeyiz. Bu teselli sahtedir, geçicidir. Geliniz dünya değişmesin, sözümüz dinlenmesin ama biz Rabbimizin önünde mazeretimizi hazırlayalım.

“Ben elhamdülillah ki fitneye sebep olmadım. Kendine çalışanın yanında olmadım, ümmete çalışanın yanında oldum. Üç sene sonra baktım ki ümmetim değil ben büyüyorum; çekildim bir kenara. Baktım ki ümmetim ayağa kalktı, canımı dışıma kattım tekrar gayret ettim.” Bu şuuru yakaladık mı yanımızda melekler var demektir. Ta Nuh aleyhisselamdan beri indirilmiş şeriatın içindeyiz demektir. Rabbim bu şuurla yaşama hazzını, nabzımızın bununla attığı günü bize göstereceğini diye dua ediyorum.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.